

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Meditationum evangelicarum pars secunda, hoc est:
Solida, ad discendam & exercendam, ex evangeliis tam
dominicalibus quam festivalibus Christi & sui-ipsius
notitiam, informatio**

Creide, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

Exordium

[urn:nbn:de:bsz:31-126164](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-126164)

Muliercula enim præfens, Apologiz Christi nervositate mota, profunda voce exclamat: Beatus venter, qui te portavit, & ubera, quæ suxisti.

Alias dicitur: Mulier taceat in Ecclesia, 1. Cor. 14. v. 34. Sed idem hic mulierculæ huic evenit, quod Monica, matri Augustini, quæ sacra cœna utens, præ animi pia devotione exclamavit: *Evolemus in cœlum, quia Deus cœli habitat in nobis.* Quamvis itaque hoc non improbemus, sed devotioni piæ condonemus: sic in eo errat, quod laudem qua filium ornare debebat, matri attribuit, quod melius observavit Elisabetha, Luc. 1. v. 45.

Ideoque interpellat ipsum Christum, dicens: Quinimo, beati qui audiunt verbum Dei, & custodiunt illud.

Duo hic Christus requirit ab omnibus Christianis:

1. *Ut verbum Dei audiant.* Doctores enim & Auditores sunt correlata: quia itaque Deus verbum suum prædicari finit, ideo id facit, ut illud sedulo audire debeamus, secus enim frustra illud prædicatur. Fides enim ex auditu est, Rom. 10. v. 17. Quod si itaque Spiritus Sanctus fidem operari debeat, non aures obturandæ sunt, sed potius cum Samuele dicendum: Loquere Domine, servus tuus attendit. 1. Sam. 3. v. 9.

2. *Ut verbum Dei custodiant.* Hoc præcipuum est, ne diabolus semen verbi vicissim auferat. Matth. 13. v. 19.

Quid prodest homini cibus, nisi concoquatur, est enim indicium male affecti stomachi: qui nisi in tempore curetur, indubius mortis antesignanus est:

Sic nihil prodest verbum audire, nisi custodiatur, & nisi hoc non fit, indubius character æternæ mortis est. Sermo enim, quem non custodierunt, iudicabit eos in novissimo die. Joh. 12. v. 48. Hic Spiritus Sancti adjutorio apprimè opus est, qui eam ob causam quoque ostiarius appellatur, Joh. 10. v. 3. Hic sedulo quoque ideo invocandus est, hunc circiter in modum:

Ich bitt ô Herr aus Herzensgrund!

Du wollt nicht von mir nehmen! &c.

Hæc ratione ad æternam salutem, quam Christus morte & sanguine suo nobis acquisivit, pertingere valemus, ubi audiemus quæ auris non audivit, & videbimus, quæ oculus non vidit, 1. Cor. 2. v. 9. nempe abundantiam gaudiorum, & delectationes in dextera Dei, in æternum, Psal. 16. v. ult. Largiatur id nobis cœlestis pater, per Jesum Christum Dominum & Salvatorem nostrum, Amen.

✠()✠

Dominica Lætare.

Evangelium, Johan 6. v. 1. --- 15.

EXORDIUM.

Refert Moses, quod tempore Josephi in Ægypto degentis maxima annonæ caritas invaluerit, quæ totum septennium duraverit, tanta cum vehementia, ut in toto orbe

panis defuerit: Josephus vero ex summa agrorum ubertate magnas frumenti copias ante comportaverat, quo sublevabat defectum hominum, ne fame interirent. Gen. 47. v. 13.

Hoc

Hoc allegoricè interpretabimur.

Mundus nihil aliud est, quàm terra inopià; modò panis necessarius deficit, & famēs terram premit, ut nullibi frumentum inveniri possit, licet carè emere velis, hinc est, ut qui antè vescebantur voluptuosè interierint in viis suis, Thren. 4. v. 5. Modò verbum Dei pretiosum esse incipit, ut tempore Eli, 1. Sam. 3. v. 1. ut vagandum sit à mari usque ad mare, & ab Aquilone usque ad Orientem, quæ situm verbum Domini, & non inveniatur, Amos. 8. v. 12.

Hæc magna est miseria, neque enim homò carere his potest; pane naturali indiget ad sustentationem corporis, spirituali ad roborationem animæ, propterea Christus ait: Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei, Matth. 4. v. 4.

Sicut autem tum temporis unusquisq; qui frumenti inopiã laborabat, Josephum accedebat, qui cuilibet pro pecuniã, tantum largiebatur, quantum opus erat: Similiter & nos ditissimum habemus Procuratorem, qui aperit manum suam, & implet omne animal beneplacito, Psal. 145. v. 16. Ab eo est panis naturalis, quem quotannis educit de terra, Psal. 104. v. 15. Ab eo quoque est panis cœlestis, quem in Ecclesiã distribui sinit, & quidem sine pecuniã, Esa. 55. v. 1. ut quilibet, quantum ad salutem indiget, accipere possit, juxta illud: Venite, omnia parata sunt, Luc. 14. v. 17.

Quando cunque itaque alterutrius inopiã laboramus, ad Christum confugere possumus, quem Pater cœlestis idè in mundum misit, ut in eo vitam habeamus, & abundantius habeamus, in æternum, Joh. 10. v. 10.

Præclarum exemplum habemus in tur-

bâ, cujus mentio in Evangelio injicitur, quam Christus spiritualiter & corporaliter cibavit. Docuit enim eos multa, Marc. 6. v. 34. & quia cum desiderio eum audiebant, usque ad vesperam, incibatos dimittere volebat, sed quinque panibus hordeaceis & duobus piscibus cibabat quinque millia virorum, præter scæminas & pueros, adè largiter, ut non modò saturarentur, sed & duodecim cophini fragmentorum colligerentur.

Nos ad ipsam Evangelii tractationem nos conferemus, contemplaturi

I. *Αὐθρονησίου* sive *notitiam nostri.*

II. *Χριστού* sive *notitiam Christi.*

J. J.

Exegesis.

Quod si Evangelium prælectum in compendium redigere vclimus, commodè illud includi poterit aureolo illi Christi: Quærite primum regnum Dei & justitiam ejus, & cætera omnia adjicientur vobis, Matth. 6. v. 33. Ubi tum officium nostrum, tum larga Dei remuneratio nobis ob oculos ponitur. Officium nostrum est, ut quæramus regnum Dei & justitiam ejus. Remuneratio est in his verbis: & cætera adjicientur vobis.

Quid regnum Dei sit, ante octiduum audivimus, nempe, ubi per digitum Dei Diabolus expellitur, & conscientia, efficaci solatio Evangelicæ veritatis consulitur. Testimonia enim tua fidelia sunt valdè, domus tua est habitatio sancta, Domine, in longitudine dierum, Psal. 53. v. 6. Quomodo verò regnum quærere debeamus, turba nos docet in Evangelio, quæ Christum tantâ devotione insequitur, ut non modò rem familiarem posthabeat: sed sibi quoque corporali